

Zarzuty i główne argumenty:

Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo, uznając art. 308 WE w związku z art. 60 WE i art. 301 WE za wystarczającą podstawę prawną do przyjęcia rozporządzenia nr 881/2002.

Wnoszący odwołanie stwierdza ponadto, że Sąd Pierwszej Instancji dokonał błędnej interpretacji istotnych zasad prawa międzynarodowego:

- w wyroku Sądu połączono kwestię Karty Narodów Zjednoczonych jako źródła zobowiązań traktatowych z kwestią skutków decyzji Rady Bezpieczeństwa w odniesieniu do Państw Członkowskich;
- Sąd naruszył prawo przyjmując, że rezolucje Rady Bezpieczeństwa przyjmowane na podstawie rozdziału VII Karty Narodów Zjednoczonych należy włączać automatycznie w zakres prawa krajowego i krajowej jurysdykcji;
- Sąd błędnie uznał, że nie jest uprawniony do kontroli legalności rezolucji Rady Bezpieczeństwa przyjmowanych na podstawie rozdziału VII Karty Narodów Zjednoczonych;
- rozumowanie Sądu odznacza się znaczącą niespójnością w odniesieniu do zasady *ius cogens*;
- Sąd nie uwzględnił znaczenia prawnego faktu zaniechania przez Radę Bezpieczeństwa powołania niezależnego sądu międzynarodowego.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do Talibów w Afganistanie, Dz.U. L 139 z 29.05.2002, str. 9-22.

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-410/05)

(2006/C 36/40)

(język postępowania: grecki)

W dniu 21 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot

Europejskich, reprezentowanej przez G. Zavosa i G. Brauna ze Służby Prawnej, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2001/97/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/308/EWG w sprawie uniemożliwienia korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o ich ustanowieniu, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 1 czerwca 2003 r.

(¹) Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 76.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Juzgado de lo social n° 33 de Madrid z dnia 14 listopada 2005 r. w sprawie Félix Palacios de la Villa przeciwko Cortefiel Servicios, S.A., José María Sanz Corral i Martín Tebar Less (interwenient: Ministerio Fiscal)

(Sprawa C-411/05)

(2006/C 36/41)

(język postępowania: hiszpański)

W dniu 22 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Juzgado de lo social n° 33 de Madrid z dnia 14 listopada 2005 r. w sprawie Félix Palacios de la Villa przeciwko Cortefiel Servicios, S.A., José María Sanz Corral i Martín Tebar Less (interwenient: Ministerio Fiscal).

Juzgado de lo social n° 33 de Madrid zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy zasada równego traktowania, zakazująca jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na wiek, zapisana w art. 13 WE i w art. 2 ust. 1 dyrektywy 2000/78 ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie przepisom krajowym (w szczególności, akapitowi pierwszemu jedyne przepisu przejściowego ustawy nr 14/2005 w sprawie klauzul porozumień zbiorowych dotyczących osiągnięcia zwykłego wieku emerytalnego), na podstawie których za zgodne z prawem uznaje się zawarte w porozumieniach zbiorowych klauzule obowiązkowego przejścia na emeryturę, gdy od pracownika wymaga się jedynie tego, by osiągnął zwykły wiek emerytalny oraz spełnił inne warunki określone w ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego dla uzyskania prawa do świadczenia emerytalnego w ramach systemu o charakterze składkowym?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie:

Czy zasada równego traktowania, zakazująca jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na wiek i zapisana w art. 13 WE i w art. 2 ust. 1 dyrektywy 2000/78 zobowiązuje sąd krajowy do niestosowania, w niniejszej sprawie, pierwszego akapitu jedyne przepisu przejściowego ustawy nr 14/2005?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, str. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Rechtbank van Koophandel te Brussel z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie N.V. City Motors Groep przeciwko N.V. Citroën Belux

(Sprawa C-421/05)

(2006/C 36/42)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 29 listopada 2005 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Rechtbank van Koophandel te Brussel z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie N.V. City Motors Groep przeciwko N.V. Citroën Belux.

Rechtbank van Koophandel te Brussel zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 3 ust. 6 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1400/2002 ⁽¹⁾ z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk

uzgodnionych w sektorze motoryzacyjnym należy interpretować w ten sposób, że wyłącza on wyraźną klauzulę rozwiązania zawartą w umowie koncesyjnej na pojazdy silnikowe, która ma być objęta zwolnieniem?

⁽¹⁾ Dz.U. L 203, str. 30.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Commissione Tributaria Regionale di Genova z dnia 31 stycznia 2005 r. w sprawie Porto antico di Genova SpA przeciwko Agenzia della Entrate Ufficio di Genova 1

(Sprawa C-427/05)

(2006/C 36/43)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 1 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Commissione Tributaria Regionale di Genova z dnia 31 stycznia 2005 r. w sprawie Porto Antico di Genova SpA przeciwko Agenzia della Entrate Ufficio di Genova 1.

Commissione Tributaria Regionale di Genova zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 55 DPR (dekretu Prezydenta Republiki) nr 917 z dnia 22 grudnia 1986 r. (w brzmieniu obowiązującym w 2000 r.), stosownie do którego finansowanie wspólnotowe jest uwzględniane przy ustaleniu podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym, jest zgodny z art. 21 ust. 3 rozporządzenia 2082/93 ⁽¹⁾, który stanowi, iż „płatności na rzecz końcowych beneficjentów nie podlegają potrąceniu lub wstrzymaniu, które mogłyby prowadzić do zmniejszenia kwoty przysługującego im dofinansowania”?
- 2) Czy w przypadku stwierdzenia niezgodności będzie ona dotyczyła wyłącznie środków przyznanych i wypłaconych przez instytucje wspólnotowe, czy też będzie ona obejmowała również środki wypłacane zgodnie z jednolitym dokumentem programowym przez instytucje krajowe?

⁽¹⁾ Dz. U. L 193 z 31.7.1993, str. 20.